

Да живее Първи май - Ден на международната солидарност на трудещите се в борбата против империализма, за мир, демокрация и социализъм!

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

Борба

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 г.Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 52 | Неделя, 29 април 1973 г.

(3328)

Цена 2 стотинки

Год. XXX

Първомайски знамена над Родината

Те се веят вече осемдесет години. Осем десетилетия изминаха от онзи Първи май 1893 година, когато в София и в още няколко градове и села в България манифестации и стачкуващи работници се съблъскават с полицията на режима. По онова време един вестник, като информира своите читатели за първомайски демонстрации в другите страни в Европа, пише: „Ине, българите, можем да се смятаме за славни, че бог ни е запазил досега от тази страшна язва, която се нарича работнически и социален въпрос“. А Стамболовият вестник „Свобода“ под заглавие „Дневния въпрос“ в броя си от 21 април 1893 година коментира: „От на няколко години насам денят Първи май е станал ден критически в социално-политическия живот на Западна Европа. Той е труден ден, в който работническите партии в разните европейски страни прославят провъзгласяването на своята международна солидарност и съюза си против съвременния социален строй... За този ден столци и големите работнически центрове се чистят от опасни анархистични елементи, а войските се поставят на бойна ноза...“

В петък във фабрика „Васил Мавриков“ — Велико Търново дойдох председателите на профкомите и зав. културно-масовата работа в предприятията на леката промишленост от окръга. Пред тях беше показан празничен отчет на социалистическото съвремование.

Осем десетилетия са изтекли оттогава. Историата ни е вписала в своите страници първомайските демонстрации през 1903 и 1912

ПРАЗНИЧЕН ОТЧЕТ

Това наистина беше празник в предприятието, за който бяха поканени артисти от драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“ и самодейци от предприятието. Този празничен отчет ангажира вниманието на присъстващите с говорения вестник, поднесен пооригинален начин, живо и въздействащо.

инж. М. ДЕВЕДЖИЕВА

година. Тя помни Първи май на фронта през 1918 година след Великата октомврийска социалистическа революция. Първи май — през 1924 година, след разгрома на септемврийското въстание. Няма да забравя първомайските демонстрации през 1928 година и още много стачки, трибуни, пламнени слова и борби. Защото на хиляди места в нашата родина на първия ден от месец май са ехтели лозунги, кърпал е тропотът на полицейските коне и на стражарските ботуши, носела се е песен та „Жив е той, жив е...“

Трябваше да минават пове че от пет десетилетия на борби, за да изгрее новият български Първи май, който всяка пролет идва с радостта от победата, с новите перспективи и с новите хоризонти. Оная кръв, която се бе проливала на Първи май във войни и въстания, в бунтове и стачки по градове и села, по поля и планини роди великата не навист, в нито на която възтържествува новият социалистически свят.

След победата на Девети септември 1944 година от ден за борба, Първи май се превърна в празник на съзидателния труд. Всяка нова пролет този празник засиява в просториите за ли на новите фабрики, в металургичните и химическите комбинати, в язовирните езера, в новите домове. Работничките и работниците, стари и млади от градовете и села излизат уличите и площадите с развяти знамена, с плакатите за своите трудови успехи. По тази наша земя, по която е кръстосвала историята, днес се веят победни червени знамена на победилите социализъм, на нея днес се строи развито социалистическо общество. И онзи празник, на който се проливаше работническа кръв, днес е празник на тържествуващия мирен труд.

Пред празника на труда

За постигнати високи успехи в социалистическото съревнование през първото тримесечие вчера на колектива на ливоварния завод „Балкан“ — Велико Търново бе връчено преходното червено знаме на ДСО „Българско пиано“ и ЦК на профсъюза на работниците от хранително-вкусовата промишленост.

На тържествено предпървомайско събрание колективът на Окръжния клон на БНБ — Велико Търново отчете резултатите от тримесечната си дейност. На първенците в социалистическото съревнование бяха връчени награди.

За окръжни първенци през първото тримесечие в системата на СД „Търговия“ — Велико Търново са обявени

ни колективите на СД „Здрава храна“ и клон за „Хлебопроизводство“ в Свищов.

На първенците бяха връчени преходните червени знамена на дирекцията.

Миналата година в Павли

кени се извърши концентрация на ведомствения и товарен автомобилен транспорт към Автостанството.

За миналотодинните и сегашни успехи на колектива беше присъдено преходното червено знаме на Окръжния народен съвет и парична награда.

Колективът на Районната петролна база във Велико Търново изпълни предсрочно наредения си план за четиримесечното, реализиран е надпланов стокоборът за 60 000 тона.

Най-голям дял за този успех имат Александър Иванов Пенка Стоянова, Стефан Пенев и други.

В Завода за запазващи устройства във Велико Търново в чест на Първи май бе завършена нова 6-етажна административна сграда. В усилено строителство са 36 апартамента за работници и служители в кв. „Чолакови“ и други 14 апартамента в кв. „Тригълника“.

Драган ВЕЛЕВ

В дните пред Празника на труда кооператорите и механизаторите от Дъско от ран на утрин са на полето. Още преди да залязат дъждовете бяха засети 1500 дека слънчоглед, по 1900 дека царевича и соя, 800 дека люцерна. Извършена е резитба на 2800 дека лозя. Започна прискаването на овошните градини.

Импулс в трудовата надпревара дават сключените договори за съревнование с ТКЗС — Горна Липница и ТКЗС — Винарово, Старо загорски окръг.

Младен МИНЧЕВ

Над гори и над долини,
над заводи и юзини,
над земята ни прекрасна,
над свободния ни край
със работна сияя риза,
със очи блестящи, сини
бодро, бодро, бодро слиза,
бодро слиза Първи май.

Нова придобивка за децата на културата в Горна Оряховица

Първомайски дар за културната обществност на Горна Оряховица бе откритият снос по инициатива на градския комитет на БКП и градския народен съвет Клуб на творческата интелигенция, който функционира от две години, но досега нямаше собствено помещение.

Реконструираното специално за тази цел помещение на Клуба на творческата интелигенция разполага с лекционна зала с 72 места. В две етажа е разположен кино-фото клубът, който развива активна творческа дейност. На вто

рия етаж има стая за ръководството на клуба, приемна за гости, която ще служи и за провеждане на лекции на младите литературни работници и участниците в кръжока по художествено слово в града. Освен това клубът разполага с отделни стаи за музиканти и художници, с кърт за разговори по въпросите на изкуството и културата и една малка лекционна зала.

В същата сграда ще се помещава и Клубът на научно-техническите съюзи в града.

(Соб. инф.)

За творците на благата

Великият празник на труда се роди в едно първомайско утро на 1886 година, обгарено с кръвта на пет чикагски работници. Той изгря като неугасваща звезда над петте континента. А в една октомврийска нощ на 1917 година челинените трудови ръце на Русия разкъсаха оковите, за да подарят на човечеството не кървав, а свободен Първи май. Това беше не само подарък, а и принос и призв.

На този ден работниците от цял свят празнуват своята международна солидарност.

С Кирковата песен „По адигните си челяте, робини, робини на труда“ нашата работническа класа крачеше с окървавено знаме, но с гордата явря в победата на трудовите ръце. И победа та бе завоювана и като отприщана пролетна река Първи май заля земята на Ботев, Левски и Димитров. С нова сила зазвучаха старите първомайски песни в устата на победилата класа — господар на живота, негов обновител и вдъхновител.

Двадесет и девет години в историята на един народ са кратък период. Но затвори за миг очи и си припомни оная България, явряната в дървеното рало, с няколко

дупотопни фабрики, изрита ни в покрайнините на нашия градчета. Тази България си отиде, катурната от ума и ръцете на ония, които утре ще минат по широката улица на свободната родина, да засиделствуват любовта си, вярата си и неспокойния си дух и стремим да я превърнат в родина на щастливи хора.

Един мъдър Декемврийски пленум с практичествите си решения и перспективите ни изпълва с оптимизъм и ни прави мечтатели-реалисти.

Песните от първомайския празник ще се носят в нашия окръг от тихия бял Дунав до синьото чело на Балкана.

Ще слезат на този ден строителите и монтажниците от първенците на индустрията в окръга ни химкомбината „Свилюза“, за да погледнат от страни своята скъпа рожа. Рамо до рамо с нашите специалисти и работници ще крачат в строя ни верните „да труд и бой“ съветски братя, дошли по дълг на сърце то да помогнат като брат на братя.

Ще блиснат тъмнозелените си вълми избуялите пшеници в аграрно-промишлените комплекси, залюлени от свежия априлски вятър, а сред тях като бели кораби ще плуват

корпусите на фабрики и заводи — в здрава, братска прегръдка.

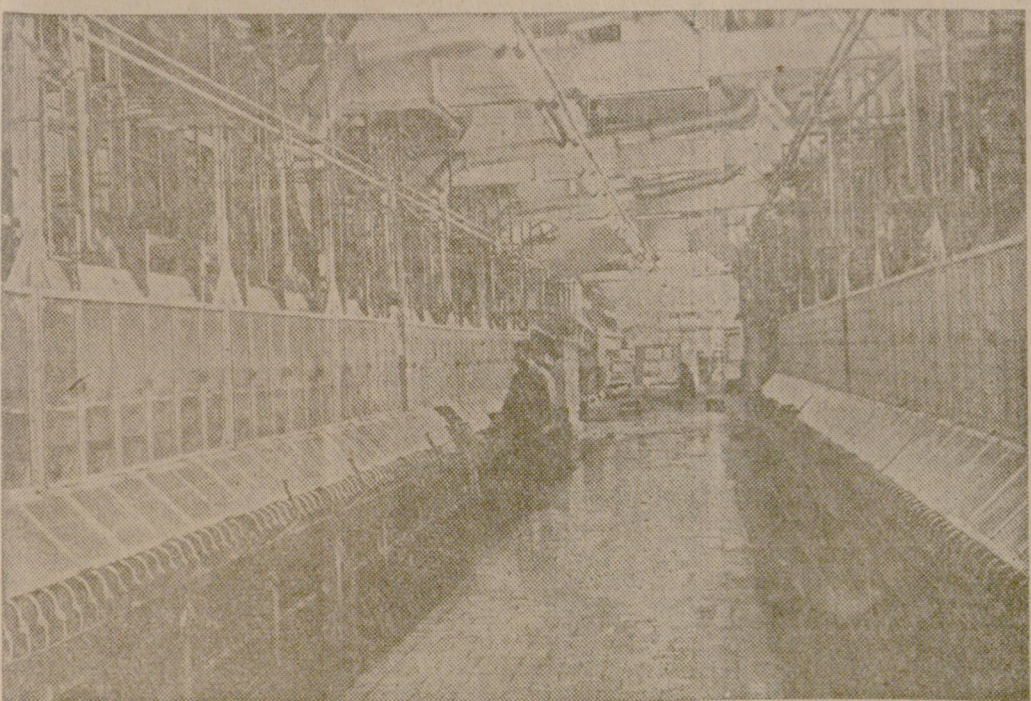
Няма по-голям празник от Първи май, защото няма по-велика сила от труда, който е родил човека. От тая дружба на човека с труда са създадени безсмъртните произведения на изкуството, дошли от вековете и останали за векове, за да извисяват човешкия дух и да вдъхновяват. С помощта на труда науката отключи вратите на Космоса и човекът се устрои към звездите — към своите мечти. Рожа на труда е цялата ни цивилизация.

И затова напълно заслужено и сполучливо за негов празник е избран първият ден на най-хубавия, най-живен месец, който с разпорити те и възторзите на трудовите хора е истинска възхвала на труда.

Свободният човек се отърсил от всякакви култове, но на Първи май се прекланя пред култа на труда с дълбок и заслужен поклон и пее тази песен на класата със съдържание, вечно като живота:

Вий творци сте на благата,
да живеят, живеят труда!

Христо МЕДИКАРОВ

В предния лех на Шапелния завод към химкомбинат „Свилюза“ — Свищов, Липница се произвеждат на полинозно влакно са осигурили вече за народното стопанство над 350 тона висококачествени полинозни влакна.

Снимка: Антон КАЛЪПИШЕВ

Александър ТОШЕВ

Пресконференция във Велико Търново

От 3 до 6 май Велико Търново ще бъде за трети път домакин на празниците на детско-юношеската хорова песен и музика. По този повод вчера в Клуба на децата на културата се състоя пресконференция, на която председателят на ГСИК и заместник-председател на организационния комитет на празниците Петър Девков запозна представителите на печата и радиото с предстоящото музикално събитие.

(Соб. инф.)

„ГЕНЕРАЛЪТ С ПАГОНИ НА ПОРУЧИК“

На Първи май се навършват 85 години от рождение то на Трифон Саралиев, виден деец на БКП, ръководител на Юнското антифашистко въстание в Килифарево през 1923 г. По този случай поместваме откъс из сложената под печат очеркова книга за него от Никола Йотов, под наслов „Генералът с пагони на поручик“.

На 12 юни 1923 г. падна убит от куршум един предин и решителен комунист, един самоотвержен борец — Трифон Саралиев. 35-годишен, бивш народен представител.

Роден на първи май 1888 г. в с. Килифарево. Завършва средно земеделско училище в Русе, след това, заминава за Австрия, където завършва висше образование. През 1910 г. се завръща в Килифарево като агроном. Участва в е в двете войни като запаса офицер в крепостна артилерия. Той бе пощаден от куршумите на чуждата буржоазия, за да бъде произведен от куршумите на „родната“ буржоазия.

Кой мъж, жена или дете от Килифаревския район не знае „бати Трифон“? Още като ученик в селото той се проявяваше като недоволен от съществуващия ред. При завръщането си от Русе той бе социалист, а след завръщането си от Австрия — напълно оформен като социалист-марксист.

Оттогава той беззаветно се отдаде в служба на народа, на работническата и маломислота класа, на комунизма. В Килифарево и околните села, из другите окръзи той бродеше, държеше речи, организише.

ше, държеше речи, организише.

Килифаревският балкан напълно почервеня. Това озлоби и озвериха килифаревските тузове, които гледаха на този балкан като на своя мушия. На всякъде Трифон бе на поста си — като член, секретар, оратор, агитатор, като деец, като пътник. Той написа няколко статии и брошури по земеделския въпрос и политиката на дружбата. И като офицер на фронта той работеше, пръскаше вестници, държеше будно съзнание на войниците от фронта, организише ги.

Уви, 9 юни ни го отне през дрезмента.

Килифарево бе на око. Прата на повече от 800 избиратели и всички работници и маломислоти в селото бяха погледнати — Комуната им не законно е разтурена. И кога то населението негодува и поиска да запази своята комуна — пратиха му пушки и картечици. Трифон, незабавно от своето мнение, мислеше, че трябва да бъде сред масата... и той умря... Но „жив е той, жив е, там — на Балкана“ ще пее войните млади и стари по Килифаревския балкан.

З О В

разказ

Облакът отгисти, призрачната си сянка от нажежения бакър на месечината. В двора плъсна мека светлина. Визителната фигура на Витан изгасна, плътта и величавата. Край лицето му затрептах червени сияния — като на мъченик от средновековна класика.

Зателгнали зад дува, дежурните от селския караул онемяха. Каснал на седем мушки, партизанинът забаваше енергично мотиката в чернозема. После се попривеждаше, примъкваше обинтования си крак и пак се нахвърляше върху занемарената леща. Камъните хрущяха под стоманения резец. Разсечени, лъскавите листа на маточината, ухаеха на лимон...

— Не е тукаше! — подхвърли някой.
— Лепне му! Работач! — катеше глава брадясал селянин.
— Такъв се е родил! — И такъв ще умре! — прошепна съседът му и оправи мандишката си. — Все едно какъв е...

— Шшш! — прекъсна ги караулният. — Нека да се поизмори, че да го пипнем жив! Витан поспря за миг, усети коварната топлина на луната и се сепна. Извърна очи и разбра всичко. Черните сенки на засадата чакаха своето. Накъде с този крак? Умисна се горчиво. Сам си докара тази беззаконна. Кой щеше да го потърси в тази забутана плевня? Баба Рада Сиромашкинята не го забравяше. И вода му носеше, и хляб. Понякога — орехи и сушено. Всеки ден переше

бинтовите. Суетеше се из двора и все хортуваше. Не знае да къде е заробен синът й. Свещица да му запали. Направи благ мекем и настойка от билки. Раната позадража. Тези дни цяха да слезат момчетата и да го вземат. Оставаше малко, съвсем малко... Хубаво, ама днес го повика зема... Той усети дъхът й, затоплен от майското слънце. Дочу мъчителния й пулс, скован от булалите плевели. Видя съзвездие й — върху нежния пращен на тичинките. Зажаднялата за плод утроба на чернозема го зовеше. И той хвана мотиката. Пренебрегнат, пистолетът му надничаше недоволен от брызновия кобур.

Броените секунди са подългали от години! А мекният спусък изминава километри! — Какво чакат още? — питаше се Витан. — Жив! Тази няма да я бъде! — реши той, докосна с длан лъскавата студенина на револвера и се успокоиха.

Сети се за баба Рада Сиромашкинята. Тя го имаше като син. Щеше да знае къде е заробен, да му пали свещи и тихичко да плаче. А плачът за старите хора е утешение. Колко е объркано всичко! Може би моята майка слага цветя на гроба на нейния син. Доколкото се знаеше, той загинал там горе, към нашия край...

Партизанинът заби яростно мотиката в пръстта. Но вече не обръщаше чернозема, а го дълбаше...

Като вляха, че сам копае гроба си, селяните се спогледаха.

Рис. Никола ХАДЖИТАНЕВ

както работи! — смънка брадясал селянин, готов да заплаче.

Караулният се прицели в нишата.

Витан се прекърши и рухна в недокопания си гроб. Лунният бакър бавно гаснеше в очите му. Зема, която го повика, го приемаше...

Ангел КЪНЕВ

Празникът и младостта

С всеки един от четиримата се срещнах в окръжния град при различни обстоятелства. Те следваха пътя на задъханото си предпразнично всекидневие и ми се стори, че не им беше останало време да помислят за светлия ден. Зададох им един и същи въпрос: „Какво Ви вълнува пред Първи май и какво Ви допринесло най-много за доброто Ви празнично настроение?“

Отговорите последваха, откровени и непреднамерени, така както обикновено говори човек, когато го откъснеш за момент от съсредоточението, в което се намира.

ГРИГОР ШОПОВ, стругар в Завода за телферни електродвигатели:

— Виждаш какво е при нас. Всички бързат. Нямаме време да помислим за празника. Трябва на всяка цена да изпълним плана за април. И сигурен съм, че ще го изпълним. Вече съм свикнал с напрежението, но все пак малко се вълнувам, защото, ако спра или срещна нещо, ей тези де талии няма да отидат навреме за монтаж. А всеки знае какво значи това. Още не се е случвало, но ако стане, как ще излезем на манифестация?

Лично аз, пък и другарите ми се радваме, че ще можем да ползуваме на празника три почивни дни. Защото това за нас ще бъде една заслужена почивка. В момента даваме всичко, но което сме способни. Освен това съм ученик-започник. Малко ми остава да завърша. И съвсем не ми е лесно. Но въпреки всичко, ще посрещна Първи май с ведро настроение

женерство от Районната проектантска организация.

— Щастлива съм, че за върхших семестралните си изпити. Веднага след празника ще започна да готвя дипломната си работа. Следвам вече шест години. Дипломирането ще бъде голямо облекчение за мен.

Специалността ми е „Промислено и гражданско строителство“. Работила съм върху документацията на жилищните блокове „Бор“, „Явор“, „Средец“, „Победа“ и други във Велико Търново. Винаги се радвам, когато хората са доволни от нашите разработки. Сега съм особено доволна, защото до края на април ще предадем предсрочно един жилищен блок за Горна Оряховица. По този начин аз ще имам скромна дял за доброто празнично настроение на собствениците. А не е ли за мен това най-голямата награда?

Освен това в последните дни на април аз и моите колеги сме с високо самочувствие и по една друга причина. Не е далеч денят, когато ще влезем в новата сграда на Районната проектантска организация. Тя ще бъде празничен дар за целия наш колектив.

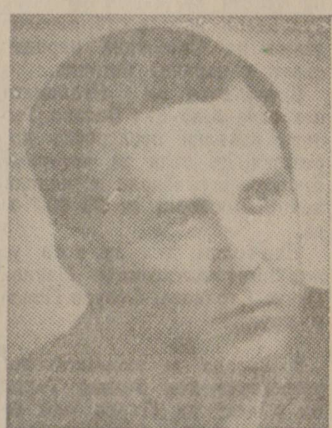

ИОРДАНКА ПЕТРОВА, абитуриентка от Езикова гимназия „Асен Златаров“:

— Да бъдеш добър ученик сега е не по-малко трудно, отколкото да бъдеш добър работник или специалист. Това също е едно отговорно задължение. Аз се освобождавам от матура, но вълненията ми не са по-малки, защото този празничен ден слага началото на месеца, през който ще пресетана да бъда ученичка и ще трябва да се замисля за бъдещето си. Мечтата ми е да следвам право. И сега полагам всички усилия, за да реализирам тази мечта

Освен всичко друго съм секретар на комсомолското дружество в класа. Подготвям събрание за историята на Първи май и отчетно-изборно събрание. Като се прибиравя това към преките ми задължения, всеки може да разбере колко съм натоварена. Въпреки всичко на празника ще бъда с праз

нично настроение. Още повече, че приближава един щастлив миг в живота ми — абитуриентският бал. Грийте по неговата пъдготвка са най-големи, по и най-приятни. Последният ми ученически Първи май ще бъде истински празник.

ХРИСТО БАКАЛОВ, художник

Аз наистина се вълнувам в тези последни априлски дни. Готвя се за участие в окръжната художествена изложба, посветена на 50-та годишнина от Септемврийското въстание. Скулптурната ми творба представлява глава на Панайот Ципков. Изпълнявам я от един сравнително малко използван и труден за обработка материал — стоманобетон. Вече е одобрена и една друга моя творба — глава на септемврийец, с която ще участвам във Великотърновските културни дни в Краков. Освен това на 5 май започва прегледът на художествената самодейност на домовете на Народната армия от страната. За него мое дело ще бъдат декорите на драматичния театър и художественото оформление на всички състави при Дома на Народната армия във Велико Търново. Така че преди празника не ми липсват задължения, творчески вълнения и, разбира се, планове за бъдещето. Вече мисля за реализацията на проекта за входна врата на старопрестолния град, който създадохме заедно с арх. Теофил Теофилов и художника Георги Райчев.

За мен Първи май винаги е бил голям празник. Надявам се, че и тази година той ще ми донесе успех в творческите търсения.

Четирима различни млади хора, четири различни съдби, стремежи, предпразнични вълнения. И все пак чистите и благородни дели, които са си поставили, някак си приличат и не може да не се сбъднат. Защото, който е почувствувал колко е сигурен пътят под стъпките му, той никога не се е връщал назад. Особено, когато този път започва от един светъл празничен ден.

Веселин ДОЛЧИНКОВ

Първомайски дар

С всяка изминала година все повече се изменя обликът на Ресен. В добре оформен център се издига бюст-паметник на царския партизанин Спирidon Трифонов Карпучев. Наоколо се издигат сградите на читалището, на ТКЗС, универсалния магазин, на телеграфо-пощенската станция.

Наскоро бе завършена сградата на трудово-производителната кооперация. В партера, в обширно помещение, е новата аптека. Тук се намира и клонът на спестовната каса.

На първия етаж са отделили на кооперацията, административна. Широко, уютно и напъскащо.

Това е най-хубавият първомайски дар за трудещите се от село Ресен.

Ал. ЛИЧЕВ

Оправдано доверие

Вече една година Иван Калчев работи на РЕП при автогарата във Велико Търново. Много често, извън работното му време, навлионът е затворен, а на гишетата са оставени куп вестници и статистики до тях. Един човек върва на хората и прави всичко възможно да бъде полезен, да послужи на всички.

На пръв поглед това е дребна работа. Нали става въпрос за някакви си две стотинки. Но оттук преминават денови около 4000—5000 души. Обстоятелството, че досега не са регистрирани нарушения, че получените пари отговарят на вестите вестници, говори за високо съзнание на гражданите.

Един човек има вяра в хората. И затова те му се отплащат с доверие. Какво похубаво от това!

Милка СТОЙЧЕВА

С ПЕСЕНТА НА ЧУЧУЛИГИТЕ

Преди 50 и повече години Стражица е било едно от най-буйните села в Търновския край. Занаятчийските работилнички, пръснати из бедната му чаршия, били повече от стотина. А знае се — тъкмо дребните занаятчи и техните помощници били носи тези на прогресивните идеи.

Спомянат си по-старите, които тогава са били чирачета и калфи в тези бедни дюкяна, как майсторите им години наред ги освобождавали от работата в един от най-хубавите пролетни дни...

Когато през 1915 година петнадесетина младежи, преписани с червени ленти, прамиснали през мегдана и пеели една непозната, но много хубава песен, цялото село се събрало да ги гледа и слуша. Малцина знаели тогава, че това се нарича първомайска манифестация, но думите на даскал Иван Орманов, основателя на селската партийна организация, били прости и разбирателни, на място паднали. А на онези смелчаи, които пеели песента, буржоазията

викала „чучулигите“...

А те не били много по онова време. Партизанин членове били шепи хора. Но за това пък авторитетът и влиянието им надминавали стократно тези на богатите. Затова всяка година в пролетно-майския ден броят на „чучулигите“ растял, а червените ленти, празничните премени и букети трудно можели да се преброят. Укрепнала и песента... И вече никой не се заблуждавал, че Първи май е обикновен празник на цветята. Това знаели дори и децата, които в този ден не ходели на училище и така много им се искало да пораснат по-бързо! Знаели го и майсторите, които на Първи май работели „само за очи“ пред полицата, пък душите им били навън, при вярните и мърдните слова, при слънцето и песента. По най-наясно по този въпрос била буржоазията. Тя не си правела никакви илюзии относно истинското съдържание на първомайския празник. Защото по онова време вече

съществувала и Стражицката комуна...

Недълго и Съба Вълчев били от първите, които търчали подир чучулигите. С възмущение си спомнял първомайската манифестация през 1922 година. Тя надминавала всички подобни празници. Надминала дори очакванията на оптимистите. Още в зори засвирила музика: По улиците се носела „Дружна песен“. Комунистите пеели „Бандера росса“. Комсомолците, облечени в червени рубашки, им пригласили дружно. Учуудавали със смелостта и готовността си да вървят наред с мъжете и девойките-комсомолки. И над цялото пълно мъжество от комунисти, младежи и безпартийни бедняци се издигал огромен плакат, дръко насочен към селската буржоазия. Намекът на нарисованата червена метла бил твърде красноречив, но никак не се поправил на лъчите защитни на реза в царство България. Дванадесет полицай се втурнали бясно срещу демонстрантите. Дванадесет полицай за миг били разоръжени и станали за посмешни пред цялото село. А червените рубашки продължили шествието си, следвани от множеството. И пеели песента.

Помнят се в Стражица и всички следващи първомайски манифестации. Макар че не са отбелязани в никакви летописи. Помнят се заради онези с нищо несравним ентузиазъм, който първите червени чучулиги предавали по редиците си на следващите. Помнят са го като шафета, като свята реликва заедно с песента леда и винуци, за да го запазят за онези така жадуван първи свободен май на 1945 година, а който Стражица осъмна с такава украса, каквато и досега не помни. Тогава хората давали воля на радостните си чувства, а един селянин се провикнал колкото му глас държи: „Знаете ли хора че днес е Първи май!“

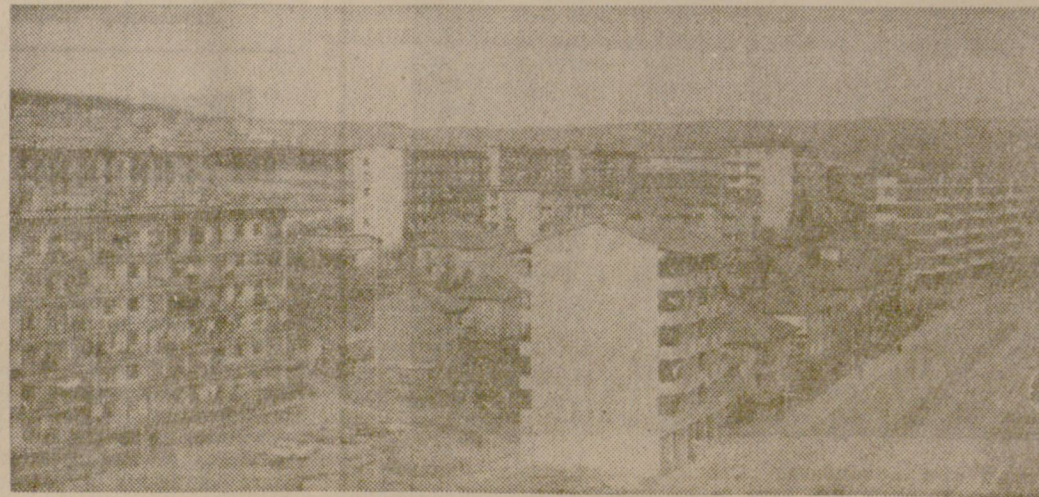
Хората знаели. И вярвали. В песента на чучулигите, в коравите си селски длани.

Вдир ден в град Стражица пак ще има музика и слънце. И цветя, и пълстри редици от празнично облечени хора. Пак ще се пее песента на първите. А децата няма защо да чакат пълнолунното си, за да участвуват в радостта на големите. Техните алени и небесни връзки ще открият манифестацията в пролетното утро.

И пак ще има празнична украса. Но какъв по-естествен декор за самочувствието на хората от сътвореното от тях? И няма да има нищо по-празнично и подходящо за този ден от червеното знаме на една недовършена, устремена към слънцето сграда в центъра на града.

ЛИЛИАНА БЕНЧЕВА, дипломатка по строително ни

Нови жилищни блокове във Велико Търново

Снимка: Иван РУСКОВ

Мария КАЧАКОВА

ТРУДЪТ — НАЧАЛО НА УСПЕХ И САМОЧУВСТВИЕ

Дъждът бе измил небето и дърветата, освежени разтърсваха бухалите си в цветя клони. С агронома Благой Николов ходехме от блок на блок. Той с любов ми разказваше за земата на Павликено, за стопанството и за нейните стопани. И със загриженост — за пролетните работи.

Миналата година не беше спорна — паднаха много дъждове, удари градушка. Но въпреки това ТКЗС — Павликени преизпълни плана за обхвата продукция. Получиха по-високи от предвидените добиви от пшеницата, от захарното цвекло, от орошаваните градини и коришони. Тази година трябва да се държат постигнатото, да увеличат добивите от другите култури. А пролетта донесе много грижи. Закъсняха със сеитбата на някои пролетници и сега догонват сроковете.

Макар че са в центъра на най-лозарския и най-пепиниерския агрокомплекс, павликенци отдават голямо значение на зърнените култури. Затова са създали един общ за трите селища — Павликени, Недан и Патреш — участък за промишлено зърнопроизводство. Тридесет механизатори отглеждат 40 000 дека есенници, царевица, слънчоглед, соя. Благой е ръководителят им и трудно може да го намериш в канцеларията. Там, при хората му е мястото — да види как върви пръскането с хербициди, да провери качеството на сеитбата.

Минахме през блока с промишлената царевица, в който се надпреварваха машините на Христо Лалев и Борис Радев. Преди да обхванат, те спираха и изчистваха полето по колелата и валиците влажна пръст. Повече от десет години двамата работят в стопанството и не са се посрамвали. Борис е отличник на Министерството на земеделието и хранителната промишленост. Всъщност добрите механизатори в бригадата не са малко. Деведесет души са наградени с екскурзии и предметни награди за добра работа през миналата година. Сред тях е и Ламби Неделчев — носител на два народни ордена на труда — сребърен и златен. Докато го търсехме, агрономът ми разказа следната история.

Преди дъждовете сеели царевица. Към края Ламба за белзал, не единият ботуш на севката не тече. Значи всеки десети ред е празен — разбрал той и много не се давил. Кolkото и трудното да било, изпразнил оста-

налите сандъчета и повторил посева само с поправения бо-туш.

Сигурно дълго ще помня и разказа на Атанас Кочев (на снимката) за оня първи ден от най-хубавия месец на годината, когато работническо Габрово станувало. Тогава младият работник разбрал силата на своята класа. А тридесет години по-късно минал на свободната първомайска манифестация в Павликени с най-мощния за тогава трактор и с орден на гърдите. От този ден на 1951 година са минали два десет и две години — в са-боден, мирен и съзидателен труд.

В моя бележник ще останат имената на Васил Боянов от Недан, също носител на „Народен орден на труда“ — златен, на Здравко Маринов, заел трето място в страната като най-добър млад орач, на Камен Тодоров и Рашко Минчев от Патреш. Ще ги запомня с добрата оценка, която чух за работата им. Ще запомня обичай им към труда — това исконно начало на техните успехи и самочувствието им.

... В кооперативните блокове бързаха хора и машини. От запад небето пак се задуляше и обещаваше дъжд.

Емилия ГУГОВА

ЕДИН ОТ ЯТОТО

„Шофьорите са като ято, животът им минава в път...”

Кolkото пъти чуя тази мисъл дия, винаги си спомням за едно истинско ято от шофьори, които познавам. И си мисля, че създателите на песента са обичали безпечно мът жете, застанали зад волана. Те заслужават не само тази дълбоко човечна песен, но и нашата обща благодарност, защото вече ни е трудно да си представим живота на Родната без товарни или пътнически коли.

А какво биха били тези коли, без стопани като Иван Белчев например? И колко ни е трудно понякога зад възрастна или натрупаният опит да проинкнем в същината на човека. Въпреки че са малко хората като него. Ед-ва навършил 40 години — той има 24 години трудов стаж. Още по-забележително е това, че 22 от тях са в едно и също предприятие, в един и същи град — автотранс-порта във Велико Търново. За-

това мнозина от нас познават този къдрокос, винаги спретнат и униформено облечен мъж, който внимателно спира или потегля от поредната авто-спирка. Ние сме свикнали с него и той с нас, защото вече две десетилетия ни вози.

В навечерието на Първи май той ще чествува един своеобразен юбилей, чиято на-чало е от 1949 година. Ако

има сега в градския народен съвет служители от ония го-дини, те ще си спомнят за тогавашния помощник-шофьор на товарната кола — Иван Белчев. Но годините се излизват като керван, избледняват много събития, остават обаче ония незабравими следи, кои-то топлят за цял живот. Без тази топлина бившият керамичен работник от Вългени труд-но би преминал всичките пе-рипетии и реорганизации в а-втомобилния транспорт, нелебе-жителните трудности от липсата на традиции и подходящи ус-ловия за работа. Но той, как-то тогава, и сега е безупречен в работата си, в отношенията си с колегите и клиентите. Ко-мунисът Иван Белчев про-дължава със същата страст, както в началото на своя път в автотранспорта, да изуча-ва основно новите проблеми пред транспорта, да усвоява новата техника... Всесъдайн-о ситта му към професията и последователността, с която „служи“ повече от две десет-летия на волана, му дават възможност да овладее до-съвършенство поверената му кола. С личния си пример е образец за спазването на тру-довата и производствена дис-циплина, правилника за гараж-ния ред. Излишно е да се от-белязва, че няма нарушения и в правилата за движе-нието по улиците и пътища-та.

Иван Белчев уплътнява вся-ка минута и секунда, защо-то той е едновременно шо-фьор, бригадир, организатор, член на профкомитета и пар-тийното бюро, съпруг, баща, приятел... Сметавайки вси-чко това, той се справя безуп-речно с поставените му слу-жебни и обществени задълже-ния с една едва забележима усмивка, която не слиза от-лицето му.

Неговата бригада първа-извоюва званието „Бригада за комунистически труд“, но-сителя е на званието „Удар-ник“. Най-добър в професия-та, „Стохиятник“, „Двеста-хилятник“ и „Петстотинхил-яник“. Отличник е на Министе-рството на транспорта и кавалер на „Народен орден на труда“ — златен. Всичко то-ва, според него, той е заслу-жил просто за това, че под-държа винаги автобуса си технически изправен, редовно икономисва и постелено израз-ходва гориво, смазочни мате-риали, гуми...

През последните месеци по улиците на старопрестол-ния град се движат няколко нови автобуса. На един от тези „МАН“-ове непримен-но ще видите Иван Белчев, който приветливо посреща и изпраща своите пътници. Този автобус той го „докара“ сам-ичък от Будапеща, за да може да го „почувства“ по-доб-ре, да ни вози по-спокойно. За-това, когато чуете песента, в която се казва, че шофьори-те са като ято и летят по-пътната бели, знайте, че един от ятото е трудовият герой Иван Белчев.

Николай ТОМОВ

Михаил МАНОЛОВ

През тези предпървомайски дни

Как бяха преодолен трудностите във фабрика „Васил Мавриков“ носители на звания През четвъртото тримесечие пробно ще се приложи петдневна работна седмица

Разкошна е зелената и в двора, и навред по околните хълмове. Тя дотолкова действа успокояващо, че човек не може да си предста-ви как в същото време зад тези стени се изковават ус-пешните проценти от пред-първомайския рапорт. Ето, вече се дочува приглушеният ритъм на машините. Той те привлича миг по-скоро да але-зеш в производствените зали. Най-напред, разбира се, в тъканачищата. Първаво се дви-жат тъкачките между маши-ните, тук-таме се мяркат и секционни майстори, които бързо отстраняват повредите. Защото Първи май трябва да се посрещне със значител-ни трудови успехи.

Сега е по-леко, но не така беше в началото на година-та, когато електрическият ток често спираше. През първо-то тримесечие се набраха три-десет и осем часа престой поради липса на електроенер-гия. Стотици станове, предач-ни, пресувачни, бобинажни машини толкова дълго време да не дават продукция, това трудно се догонва. А имаше и допълнителни затруднения. Докато в началото на други-години се налагаха да се пре-заредят с нови артикули около една трета от налични-те станове, тази година се стигна до 67 на сто преза-редяне.

Край машините се разгоря истинска битка, за да се ре-

ши изпълнението на плана не само в натура, но и по асор-тимент. Трудна, много труд-на задача. Въпреки всички мерки, въпреки големия ен-тусиазъм на колектива, тя не можеше да бъде решена ус-пешно без по-осезателна по-мощ. И тази помощ дойде в-лието на около петдесет ра-ботници и служители, в по-голямата си част бивши тъ-качки, с които бе сформира-на частична нощна смяна. В продължение на десетина дни работи тази нощна смяна на 206 стана и победата дойде.

Начело в трудовата надпре-вара застана пресувачиче-цех с началник Дамаскин Ге-оргиев, следван от тъканач-ия цех с началник Анастас Па-найотов и предачния цех с началник Никола Киров. През това първо тримесечие, кога-то трябваше да бъде защитена честта на предприятието, две-ста и осемнадесет души ста-наха носители на звания, от които 153 ударници, 28 най-добри в професията. Особено голяма е трудовата победа на онези единадесет работни-ци от колектива, които осъ-ществиха своите петилетни планове за две години и три-месеца. С най-високо изпъл-нение на трудовите норми през първото тримесечие са-предачките Нела Балева и Пенка Стефанова, тъкачките Иванка Станева, Веска Илиева и Анка Славчева, бо-бинарките Стефка Кулова и

Кера Павлова и пресувачка-та Мария Ботева.

Рапортът на текстилите за-Дения на международната со-лидарност на трудещите се-ще бъде: четиридесет хиляди лева продукция над насрещ-ния план, което представлява около три тона изпредени и осем тона пресувани прежди, двадесет и четири хиляди мет-ра тъкани.

Нараста ентусиазмът в-предприятието и от очертава-ните се перспективи в близо-ко бъдеще да се премине към петдневна работна седмица. На 17 април бе изградена ра-ботна група, която има за-задача да извърши подготви-телната работа, за да може през четвъртото тримесечие на тази година петдневната работна седмица да се при-ложи пробно. Задачата бе поставена пред целия колек-тив и бе приета със задово-лство.

На излизане от производ-ствените помещения, когато ушите все още глъхнат от не-привичния шум на машини-те, очите още по-жадно се-спират и се радват на раз-кошната зеленина. Удовлет-ворението е голямо. Този ко-лектив, който неведнъж е за-ставал в челните редици на-промишлеността в окръга, за-изминалите четири месеца на-тази година постигна добри стопански резултати и досто-йно посрещна Първи май.

Найден МИНКОВ

Добри стопани

Николина Маринова, една от най-добрите производственички, която работи на 63-тонна преса.

Снимка: Минко МИТЕВ

1973 — ПОСЛЕДНА ГОДИНА ОТ ПЕТИЛЕТКАТА ЗА ДСС „ДУНАВ“

Малцина са тези, на кои-то ще направи впечатление споменаването на сместено-то в най-далечния ъгъл на-окръга държавно селско-изходно стопанство „Ду-нав“ край село Вардим. Малко са обаче и тези стопанства, които могат да се мерят с него.

Двукратният национален първенец в системата на се-мепроизводните стопанства може да се похвали с мно-го неща. Процестът на спе-циализация вече е завър-шен. От 65 са останали 23 култури, от които 6-7 основ-ни. Животновъдството съ-що е специализирано, кое-то позволява на племените-ферми да постигат всяка го-дина много добри резулта-ти. Няма какво да се же-лае в стопанството и по-от-ношение на механизацията и организацията на труда. Разглеждани в тяхното един-ство, всички тези фактори се явяват основната причи-на за чувствителните успе-хи, с които ДСС „Дунав“ завършва всяка производ-ствена година. Така редов-ното преизпълнение на на-срещните планове стана ос-нова, на която се базира-стопанството, за да заяви-твърдото си намерение да-изпълни насрещния план-за петилетката за 3 годи-ни. И това намерение до-голяма степен е вече дей-ствителност.

Според насрещния план-за петилетката ДСС „Ду-нав“ трябва да реализира-1 880 000 лв. печалба. През 1971 година стопан-ството отчита 618 000 лв., а през 1972 — 790 000 лв. Или общо за двете години-печалбата е стигнала до-1 408 000 лв.

Подобно е положението и с производствеността на-трудова. За две години тя-е-нараснала с 36 на сто или

по 18 на сто средногоди-шен ръст спрямо базисния-период. Залегналият в на-срещния план 45 процента-ръст показва колко близо-е ДСС „Дунав“ до цел-та. Аналогично е поло-жението и по всички оста-нали показатели на насре-щния план. А това е вече-солиден аргумент да се-очаква, че в края на 1973-години ДСС „Дунав“ край-Вардим по всяка вероят-ност ще бъде първото сто-панство, което ще се поз-драви с изпълнен пети-летен план.

Освен производството вто-рата голяма грижа на ръ-ководството на стопан-ството е изпълнението на

комплексната програма-за повишаване на жизнено-то равнище. Солидните-производствени резултати-са дали възможност за осъ-ществяване на широката-социална програма на ко-лектива. Всичко залегнало-в нея за първите две го-дини на петилетката е из-пълнено.

Получената миналата го-дина 790 000 лв. печалба-при план 389 000 лв., как-то и порасналата произ-водителност на труда са-довели най-напред до чув-ствително увеличение на-заплатянето на труда. Са-мо като премии на работ-ниците са раздадени допъл-нително 136 000 лв. Всич-ки в стопанството се пре-возват до работните места-и обратно с машини, купе-ни са нови, добре обзаве-дени фургоны за механиз-аторите.

Миналата година във-Вардим беше завършена-детска градина и ясла, къ-дето освен децата на ра-ботниците, са приети вси-чки деца от селото. Сега-се довършва белата сграда-с модерен стол. В него же-лаещите ще получават хра-на и за в къщи. Трябва-да се спомне и създаде-ният стол, където сега се-хранят 130 деца. На две-веи ред вече излизат об-разователни бригадени ста-ни, културният дом и спорт-ният комплекс във Вар-дим.

В намеренията си, в-проектите за бъдещето ръ-ководителите на стопан-ството отиват още по-нада-леч. Но това за тях са ве-че проблеми на следваща-та петилетка, петилетка, на-чието врата вече чукат-труднолюбивите хора.

Вечер на трудовата слава

В навечерието на Първи май-камерният театър във Велико Тър-ново се оказа тесен, за да по-бегат работниците, специали-сти и служители от Жилищния-строителен район, дошли на ор-ганизираната за първи път Ве-чер на трудовата слава.

През диалогични, бодри и-ритмични мелодии и подходящи-дикторски текст пред присъ-стващите преминаха най-харак-терните трудови моменти от всеки-дневното на изтъкнати бригадери-и технически ръководители. А те-героите на вечерта, Петко Дим-итров, Райко Байчев, Стойко Бо-нев, Младен Иванов, Рачко Пет-ров и други, бяха сред зрител-ите.

Вълнуващо първомайско сло-во произнесе Славчо Колев, нача-льник на района, а инж. Петко-Василев, зам.-председател на О-кръжния народен съвет, за-преходното червено знаме в гра-мота на Окръжния народен съ-вет, ОС на БПС и окръжния ко-митет на ДМС, с които е награ-ден колективът за високи трудови-постижения.

Вечерта завърши с поздрав-ни телен концерт.

М. ПОДХРИСТОВ

Съобщение на редакцията

Следващият брой на в. „Борба“ ще излезе на 5 май (събота).

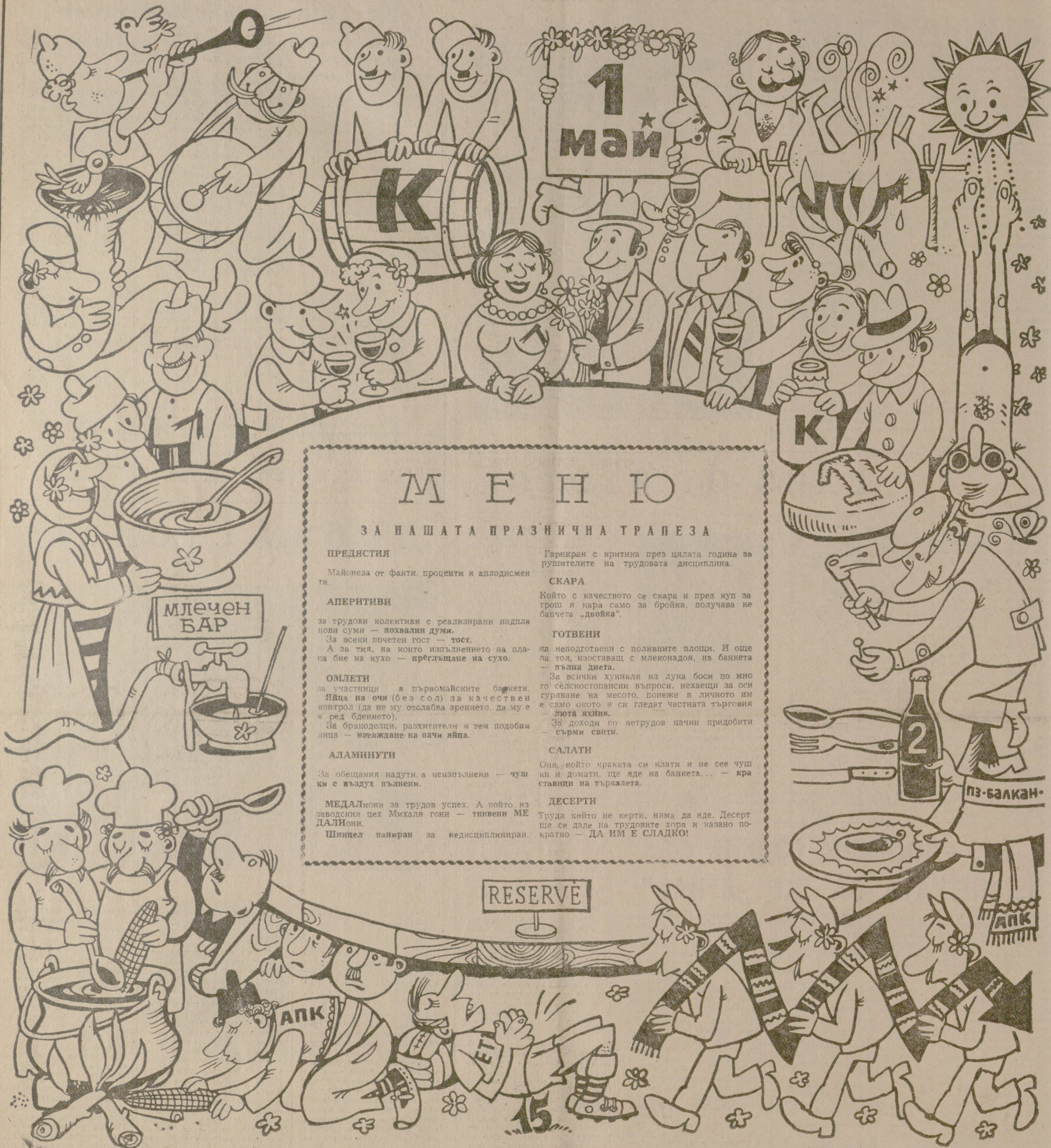
в градовете, но и някои дори-стоят по-високо от редица-градски. Не е ли същото и с-домовите на трудещите се-тук в които освен баните и всички-необходими електроуреди-ще-чуят и звън на телефон. Над-180 са телефонните постове-към масларевската пощенска-станция и повече от 60 ле-те коли в двете села. Това е-все израз на партийната про-грама за повишаване благосъ-стоянието на народа.

Масларевчани малко шумят-за успехите си. Тук първи в-окръга построиха и топлофи-цираха и повече от 60 ле-те коли в двете села. Това е-все израз на партийната про-грама за повишаване благосъ-стоянието на народа.

Смели са плановите на мест-ните ръководители и в изпъл-нение партийната повеля за-комплексното обслужване на-населението. В близко време-тук ще се осъществи идея-та за снабдяване на трудещи-те се по домовете им с мля-ко, хляб, напитки и някои-други продукти със заявка по-телефон. И това не е всичко.

На добрите стопани — е-добри грижи!

Илия МОНОВ

МЕНЮ

ЗА НАШАТА ПРАЗНИЧНА ТРАПЕЗА

ПРЕДЯСТИЯ

Майонеза от факти, проценти и аплодисменти.

АПЕРИТИВИ

за трудови колективи с реализирани надпла нови суми — похвални думи.
За всеки почетен гост — тост.
А за тия, на които изпълнението на плана бие на кухо — преглъщане на сухо.

ОМЛЕТИ

за участници в първомайските баржети. Яйца на очи (без сол) за качествен контрол (да не му отслабва зрението, да му е в ред бденното).
За бракоделци, разхитители и тем подобни лица — насаждане на пачи яйца.

АЛАМИНУТИ

За обещания надут, а неизпълнени — чуш ки с въздух пълнени.

МЕДАЛИОНИ за трудов успех. А който из заводския цех Михалю гони — тиквени МЕДАЛИОНИ.

Шинцел паниран за недисциплиниран.

Гарниран с критика през цялата година за рушителите на трудовата дисциплина.

СКАРА

Който с качеството се скара и през куп за грош я кара само за бройка, получава не бапчета „двойка“.

ГОТВЕНИ

за неподготвени с поливиниле площи. И още за тоя, изоставящ с млеконадоя, на банкетата — пълна диета.

За всички хукнали из луна боси по много селскостопански въпроси, нехаещи за осигуряване на месото, понеже в личното им е само око и си гледат частната търговия — люта яхния.

За доходи по нетрудов начин придобити — сърми свити.

САЛАТИ

Оня, който краката си клати и не сее чуш ки и домати, ще яде на банкетата... — кра ставици на търкалетата.

ДЕСЕРТИ

Труда който не керти, няма да яде. Десерт ще се даде на трудовите хора и казано по-кратко — ДА ИМ Е СЛАДКО!

RESERVE

Пред вас е нашата празнична окръж на трапеза. Раздадени са покани за добри стопани. Пригответе си чашки. Кой каквото е ДО БИЛ и на трапезата даде, това ще яде. А българска трапеза без фасул не може. За него и за царевичната са се погрижили АПК „Янтра“, ТКЗС — Страхилово и ТКЗС — Полски Сеновец, първенци в пролетната сента, осигурявайки си отсега богата беритба. И те троица поднасят шарена паница. А в долния лавът са техните колеги от АПК — Павликени, ТКЗС — Михалци и ТКЗС — Лясковец.

Вари я, пачи я, слабият е отянял на сеитбата — казват те.

Ние се въздържахме от хули, но както я карат, ще

идат май на 1 май незасетни мамули.

Но банкет само с фасул не става. Затова в „Родопи“ — Велико Търново, след като са си опекли насрещния план с преизпълнение, от 681 000 лв. (в горния край вж.), печат за банкетата агити на шипи.

А четвърте пък без ружно вино не върви. Затова Вил завод — Лясковец, освен че е преизпълнил насрещния си план с 415 000 лв., заедно с колегата си от Сухиндол са завоювали и оценка „К“ и сега карат от висококачествена гъзва. Под тях са вдигнали пълни чаши за преизпълнение си насрещния план Заводът за ремаркета — Елена и Заводът за възлови детайли — Драгоново. Още един кавалер на оценка „К“ — Заводът за елдригители, с високи техни-

чески показатели, честити преизпълнението на насрещния план на КК „Република“ — Свищов. До него, за успехите си в технически прогрес, великотърновските фабрики „Васил Левски“ и „Васил Коларов“ като стари до стове вдигат високо тостове.

Като прикрива некачествения си насрещен план с първомайски плакат, завод „Първи май“ крои план как да се придвижи по-напред и да заслужи мястото в първия ред.

В долния десен ъгъл крачат трима, що са си лъка прилика, като три стърка и лика по неизпълнените си насрещни планове: ДДЗ „Димитър Благоев“, Радиозаводът от Велико Търново и Химкомбинатът — Свищов. Кой на каквото си е послал, на това ще седне. А те, както се вижда, има какво да си постелят...

За разлика от тях вече е легнал на припек върху сполите неуспехи при изпълнение на насрещния си план Заводът за радиатори — Страхилово. Той си казва:

— Защо ни са радиатори, като имаме вече първомайскико слънце!...

И за съжаление, явно се чувства добре в това не печено положение.

Консервната фабрика „П. Цанков“ е на мястото си. Производството ѝ е получило висока оценка. Той но си за гарнирури и салати. Качествени белени домати „ЕДИНИЦАТА“ до него е на КЗХ „Трифон Саралиев“. Всички смятат, че тестваните произведения на банкетата ще са с малко тръпка-благодарение на тази единица.

Дърводелското изработване на софрата за банкетата бе възложено на завод „Побе-

да“, че добросъвестно работата си гледа и е възискал към качеството. До последния момент доизкусури своята продукция, за да прибави още една оценка „ЕДИНИЦА“ към многото други, които има.

Да, но под качествената маса надничат маса двойкаджии. Маслените заводи „Марек“ — Полски Тръмбеш и „Кискиня“ — Крушево явно с не домаслената си продукция ще останат на постно под масата.

А ПЗ „Балкан“ — Велико Търново се навира да сервира некачествена бира. Едва ли бутилката му някой ще отвори — двойката сама за себе си говори. Той иска да е барабар с млечния бар. Но за бара чак от ТКЗС — Долна Липница и Морава се докарва по млекопровода мляко за народа. Че за млеко-

надоя не може да се различава на тоя, що се подава под софрата. А той е може би ТКЗС — Долна Оряховица или ТКЗС — Сушица и посяга към чуждата паница на готово с голямата лъжица.

А пък АПК, вместо да докарва с пълни каруци всякакви дребни зеленчуци, се мъчи да пробута само една чушка люта. Нямал сметка да произвежда чесън, репички, салати, лук... изобило дребен зеленчук. Затова се излага тук.

Въпреки че столува нещо му убива, „Етър“ пак се уе пива. Вместо да заеме запазеното си място на софрата, той дреме на тревата. Не желал да седне на кюше на кръглата маса, че нямало никоя да го вземе.

Гласове в това време: — Има, има! Ако още

някой го отупа, ще го вземе „Б“ група.

За повишаване на веселото настроение горе свири с фестивално вдъхновение състаът „Ние, духовата музика“ — представители от най-добрите самодейни колективи на окръга. Те правят опити да събудят стражишкия си колега не един и не два пъти.

Но той шепне:

— Тихо! Пилето мърти!...

И така, настана време все ки своето място да заеме. Слагаме край на всички приготвления. ЗАПОЧВАТ ПЪРВОМАЙСКИТЕ УВЕСЕЛЕНИЯ!

Страницата изготви:

БОРИМИР